

„עלינו להשתמש בנשק הסודי שבידינו...“

בשטף ספוג מרירות. „וגם אתה. אתה צריך מלחמה.“

„אוריק!“ ניסה זה ד לשטע את דבריה. לשוא.
 „ברור! מי יזכור אותך אם תשב כל ימך במשרד? אתה צריך להילחם. לנצח. אלוף אהוד דייך, האיש שכבש את... את מה? בגדאד? קאהיר? מה עוד אתם רוצים?“
 היא עצרה בעדה, הוסיפה בשקט: „אבל אני לא אתן. זוהי ההמצאה שלי. רק אני יודעת את הנוסחה. אני אשמיד אתה. לא עמלתי כדי לרצוח מאת אלפי אנשים הפסים מפשע. אני יודעת מה זה. קודם אבי, אחר כך בן-דודי, ובסוף אחי. מספיק, אתה שומע? מספיק!“

מפקד הפלוגה ישראל אורנשטיין נהרג בסיבוב הראשון, בקרב על לטרון. סגן-אלוף דן אורנשטין נהרג עליידי רימון יריד בסיבוב הרביעי, בקרב ברחובות יריחו. רבי-חובל שי אורנשטין, גיבור ישראל, הוטבע בסיבוב הרביעי, עי, בפקודו על משחתת בפתח מפרץ אילת.



אהוד לא השיב. הוא תחב את ידו לכיס מעילו, שלה מתוכו גליון-נייר מקופל. הוא הגישו בדומייה לאוריק. עיניה קראו את השורות, מבלי לתפוס את מובנן. המלים רקדו לעיניה.

מסכיל-מודיעין — טודי ביותר. ראשייהמסות של צבאות ערב הוזמנו לכי נוס דחוף עליידי צלחה-אדיין. הפגישה תתקיים ביום הראשון הבא, 3.2.75, בארמון

זעפראן בקאהיר. היא עלולה להסתיים בחת לטה להקים פיקוד אחיד בראשות המצרים. הפגישה נשמרת בסוד כמנס.

„או מה?“ שאלה אוריק. „אני עוסקת ב“ מדע. אני לא מבינה בפוליטיקה. מה יש בזה?“
 אהוד רמז לה לשבת, התיישב מלה. הוא דיבר בסבלנות, כמו רה בכיתה א'.

„את שמעת על האיובים?“
 אוריק ניצנצה בראשה. „זו איזו מפלגה ערבית, לא?“

האלוף הצעיר לא יכול להבליג על חינוכו. „איזו מפלגה ערבית. כן. אבל לא סתם מפי לנה. היא נקראת על שם משפחת האיובים.“
 אוריק משכה בכתפיה, לאות איהבנה.

„שם אביו של צלחה אדיין היסטוריה היה איוב“. הוא היה כרודי מסוריה שהשתלט על מצרים. בעזרת הצבא המצרי הוא כבש את כל ארצות-ערב. אחר-כך ריכז את כל הכוח הערבי נגד הצלבנים. הוא ניצח אותם בקרב ליד קרני-חטיין, מיל הכנרת. הוא גירש את הצלבנים מארץ-ישראל.“

„אני מתחילה להבין!“ מלמלה המדענית הצעירה.

„ובכן, מפלגת האיובים הנוכחית נוסדה בדמשק אחרי הסיבוב השני. הם רוצים לאחד את כל העולם הערבי ולזרוק את תנו לים. הם הכריזו על מנהיגי מדינות ערב כעל בוגדים ורוצים לחסל את הות. לפני שלושה ארבע שנים השתלט עליהם קצין של הצבא הסורי, הקורא לעצמו צלחה אדיין. הוא אירגן הפיכה במצרים והוכרז שם לנשיא. עכשיו הוא מנהל משם את המחתרת האיובית בכל ארצות ערב.“

„או מה?“ חזרה אוריק על שאלתה.
 אהוד קם ממקומו, התכופף אליה, הסיף

* מתחרז עם „חבוב“.

כמעט בלחש: „ברגע שהערכים יתאחדו נהיה אבודים.“ קולו הצלול, חסר-הרגש, השתנה לפתע. „את לא מבינה? את חושבת שסתם עקבתי בעניין כזה אחרי העב דה שלך? ידעתי שזה מרוץ. את שומעת? מרוץ. אמרתי שישתמש בה רק אם יגיעו מים עד נפש. ובכן, הם הגיעו. עלינו להנחית את המכה לפני שהם יספיקו לגמור את העניין. לנתן אותם בקליעים אטומיים, להכניע אותם לפני ש יספיקו לרכז את כוחם. אוריק, התפללתי לרגע הזה. התפללתי שתצליחי, התפללתי שתצליחי בעוד מועד.“

א ריק הסמיקה. „ואני חשבתי שזה... שזה בגללי...“

קולו של אהוד חזר לקדמתו. „אוריק, אני מחבב אותך. מאד. אבל את לא חשובה. אני לא חשוב. המדינה חשובה. השנה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן. אם נספיד, נהיה כמו הצלבנים — נימחק מן המפה. נישאר פרק יפה בספר ההיסטוריה. וחטל.“

„אבל כל הנצחונות, ארבעה סיבובים, הן צבא המלתי מנוצח...“

„פראות, אוריק, פראות. הם“, הוא אמר את המלה בבוז, בלויית תנועת-ידו רחבה ש הקיפה את כולם, את הממשלה, העסקנים, שרייה-אלופים המזדקנים, הם מאמינים בזה. אולם כל זה היה רק הקדמה. עכשיו באה השעה. אוריק, את צריכה להאמין לי. את מאמינה לי?“

א ריק הסתכלה בו. היא ידעה שנוצחה. היא הרימה את שתי ידיה, כנכנעת. אפילו אהוד ריחם עליה. הוא נטל את ידה בין ידיו: „לכי לנח, אוריק. סעי לביירות. אסדר לך מקום בחוות-הנופש של צה"ל על הלב-נון. עכשיו יהיה שם מקום“, הוסיף כאילו לעצמו, „הרבה מקום...“



אלוף אהוד דייך, ראש-אגף-מבצעים, צ"ב הגנה לישראל, השקיף מבעד לחלון נו על מסגד עומר. הוא כתב את תזכירו. מבלי לדעת זאת, היה

מאושר מאד. לבו התרוגן לנוכח המראה. כי אהוד היה חייל מקצועי. הוא לא אהב את המלחמה לנמה — הדור הישראלי ש כבר חזר בארבע מלחמות לא היה מס גל לכה. אולם הוא אהב את ההגין הקר, הצי לול של המקצוע. הוא השתמש באומלל ההגיון כמנתח, חתך בתנועות קטנות וזריזות לתוך גוף העניין, חשף את האברים החשובים. ללא התרגשות, ללא מש א פנים, כאילו לא היה נוכח כלל, כאילו לא היה אלא מוח אלקטרוני. הוא ידע שבנין מסקנותיו מוצק, בנוי כראוי מן היסוד עד לגג, שאי-אפשר יהיה להרסי או להזיזו. הוא לא ניהל תעמולה לשום כיוון. הוא פשוט רשם, בשפה שתהיה מובנת ל אוהדים מטומטמים-למצצה, קו הגיוני.

במלחמה קיימת רק מטרה אחת: הנצחון. אין שום תחליף לנצחון.

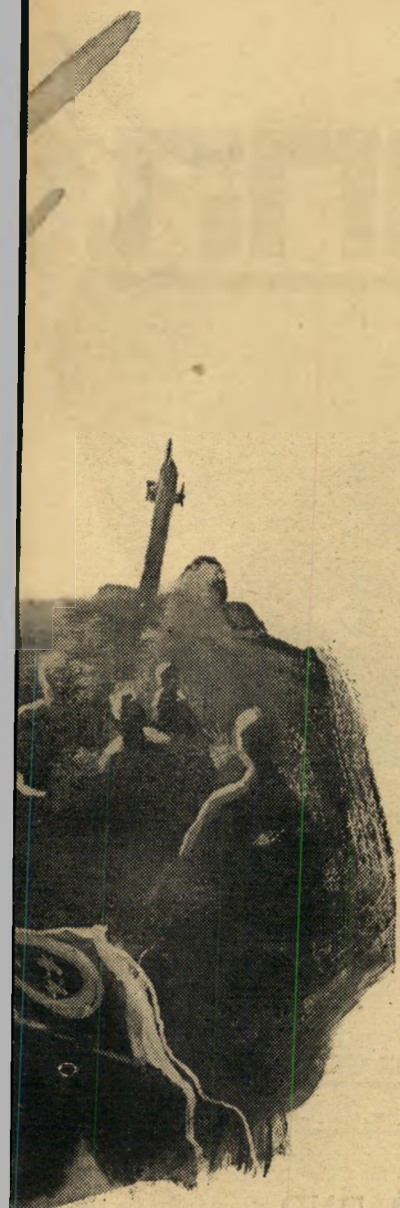
הנצחון מושג כאשר עולה בידי צד אחד להרוס את כישרה-התגוננות של הצד היריב. לא הושגה מטרה זו, לא הושג הנצחון, לא הוכרעה המלחמה.

מלחמת 1948 (הסיבוב הראשון) נסתיימה בתיקו בשדה-הקרב. אמנם לא הצליחו הערבים לזרקנו לים, אולם גם הכוחות הישראליים לא הצליחו מצידם להנחית מכה כלשהי על מרכזי הכוח הערביים. מיגור ההתקפה הערבית לא היה, אפוא, בחזקת נצחון. מדינת ישראל נשארה מוקפת אויבים, שכושרם הצבאי נפגע רק זמנית.

מלחמת 1958 (הסיבוב השני) הצליחה ישראל ליישר את גבולותיה עליידי חיסול רצועת-עזה והזזת החזית המזרחית עד ל ירדן. אולם מרכזי הכוח הערביים, מצריים ועיראק, נשארו מחוץ לתחום הפגיעה. לפיכך לא גרם סיבוב זה להכרעה צבאית, וממילא לא לנצחון אמיתי במובן הצבאי.

מלחמת 1964 (הסיבוב השלישי) הרחיבה המדינה את גבולותיה המזרחיים בכבשה את צפון עבר-הירדן ואת הרהדורזים. והדבר הקל על מערך ההגנה ואיים מקרוב על דמשק. אך גם סיבוב זה לא שינה את מערך הכוחות.

מלחמת 1968 (הסיבוב הרביעי) פרצה



בעקבות הפיכה המארונית הלבנונית, שמני היגיה ביקש את עזרת צה"ל. בצורה זו צורף לישראל המחוז-המארוני-העצמאי עד מצפון לביירות. מעשי האיבה לא השיגו שום תוצאה נוספת, פרט לכיבוש חוף מפרץ אילת ופתיחת הדרך הימית אל האוקינוס ההודי. כל המערכות האלה נוהלו בידי חובבים פרי ליטיים וצבאיים. לכן לא נותח המצב האיסיט-ראטגי כראוי ואחרי כל סיבוב נוצרה האש ליה הכוחות והמסוכנת כאילו הושג נצחון של ממש...“



אהוד עצר בו. הוא זכר את שרייה-אלוף פים המזדקנים שבאו להרצות בבית-הספר הגבוה לקצינים ב-רמת-אל (רמאללה) והשתפכו מרוב הת-

להבות בתיאור המערכות על נגבה, גשר אלני בי ואיה-הסירה (סיראן). חובבים חשוכי-חיק וזה, ספוגים רומנטיקה פסולה. כבר אז הת אפקו התלמידים בקושי מלחייך בגלוי, אולם אהוד ביקש עתה לשכנע, לא להרגיז. הוא מחק את שני המשפטים האחרונים, פתח בסעיף מחדש:

„מבלי לזלזל בהישגים החשובים שהושגו עליידי ההגנה הפוליטית והצבאית בארבע מערכות אלה, יש לשקול בדעה צלולה את היתרונות והחסרונות שהושגו. מבחינה זו יש לקבוע בראש ובראשונה כי בניגוד למר שנים צבאיים מיושנים, כיבוש שטחים והרחבת גבולות אין פירושה בכל מקרה יתרון. לא חשוב היכן הגבול, אלא מה יש מאחורי ריו — גודלם וכושרם של הכוחות האיובים אשר ממול.“

אהוד עבר שנית על המשפט האחרון. נד-